“Quan ja em vulgui adormir...” [EE 73]

Per DavidG el ds., 05/01/2019 - 09:49

Els moments previs a agafar el son solen estar pautats pels hàbits i la inèrcia del cansament. Es com si la ment es focalitzés en agafar quan abans la posició horitzontal, protegida i embolcallada.

Podria dir algú de nosaltres que, en aquestes alçades de la jornada, ja no som el que crèiem ser? És que la inèrcia que ens ha fet sortir a l'encontre durant tot el dia s'estronca en aquest darrer instant? És que el cansament em condemna a una hora de la veritat on no busco res més que dormir i oblidar-me de tot i tothom? És que potser la son i l'amor a Déu i al proïsme són incompatibles? Podríem fer de l'anar a dormir un acte d'amor també?

Posar l'atenció en aquests darrers instants del dia és un primer par per tenir-ne cura. Ens estem preparant per a viure una tercera part del nostre dia. Es un temps imprescindible per a la reparació física i mental. No és pas un parèntesi en la meva vida sinó un temps necessari que recull el dia anterior i prepara el següent. L'inconscient agafa el timó i reinterpreta la vida a la seva manera, com quan fem l'examen de consciència. D'una manera diferent, es posa a lloc el que encaixa i reclama l'atenció el que no encaixa encara.

En desvestir-me, recordo la saviesa de Job (1,21): "Vaig sortir nu de les entranyes de la mare i nu hi tornaré. El Senyor ho dóna, ell mateix ho pren. Beneït sigui el seu nom!"

I quan ja em vulgui adormir, puc deixar-me anar suaument i recordar el salm 131(130) "Senyor,... tinc l'ànima serena com un nen en braços de la seva mare". I deixo que Ella mateixa em doni el bona nit.